

„Szívbe markoló, érzelmes kortárs regény
egy gyászoló özvegyről és egy sebezhető pincérnőről...”

– Publishers Weekly –

A
Magnólia
Fogadó

*fine
selection*

CAROLYN BROWN

CAROLYN BROWN

A
Magnólia
Fogadó

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Ezt a könyvet csodálatos barátnőmnek,
Shirley Marksnak ajánlom, amiért hitt benne,
hogy mindig képes vagyok péntekre befejezni valamit,
és a sok támogatásért, amit tőle kapok.*

Első fejezet

BÁRCSAK...

Jolene túl sokszor játszott már ezt a játékot fejben, de aznap este ismét elővette. Bárcsak az apja ne halt volna meg, amikor ő tinédzser volt! Bárcsak az anyját ne szippantotta volna be a drogok és az alkohol örvénye! Bárcsak Sugar néni és Jasper bácsi ne mennének hosszú-hosszú vakációra az új lakóautójukkal! Bárcsak ne írárták volna a Magnólia Fogadó felét arra a hitvány Reubenre, Jasper bácsi unokaöccsére, aki folyton gyötörte, amikor gyerekek voltak! Bárcsak Jolene-nek volna annyi pénze, hogy megvegye tőle az ő felét!

Sugar felemelte a kupicát.

– Egy vadonatúj kalandra nekem és az én kedvesemnek.

– Drága Jasper bácsi!

Jolene úgy döntött, inkább örül a jó dolgoknak, ahelyett, hogy azon borongjon, „mi lett volna, ha”.

– Édesem, téged mindig is nagyon szeretett – veregette meg a vállát Sugar a szabad kezével.

Három kupica csendült Sugar poharához – csak Jolene-é nem. Ő-hozzá nem ért volna csepp alkoholhoz sem, azok után, hogy átélte

az anyja függőségét, és különösen azután, hogy a legutóbbi fiújáról, Johnny Rayről szintén kiderült, hogy alkoholproblémája van. Jolene inkább édes teával koccintott. A négy idősebb nő úgy hajtotta fel a whiskyt, mintha csak egy vadnyugati kocsmában bárpultja mellett ülnének. Aztán lecsapták a kis poharakat a faasztalra, és Sugar kezdte újratölteni őket.

Sugar felvont szemöldökkel nézett az unokahúgára.

– Biztosan nem kérsz egy kis kupicával, drágám?

– Egész biztos. Én fogom ezt a hármat hazafuvarozni – mutatott körbe Lucyra, Flossie-ra és Dottyra.

– Emiatt ne aggódj, drágám – jelentette ki Flossie. – Jasper majd hazavisz minket, ha becsípünk.

Az öreglányok nem sokat öregedtek, mióta Jolene utoljára látta őket. Lucynak még mindig köveket kellett a zsebébe raknia, hogy ne fújja el a kelet-texasi szél, ha feltámadt. Festett vörös haját még mindig állig érő apródfrizurára vágatta, és még mindig túl sok pirosítót kent vékony arcára. Aznap este szürke tréningnadrágot viselt, amely úgy lógott a fenekénél vézna termetén, mint egy seprűnyélre akasztott batyu.

– Egy meglepetésekkel teli új esztendőre! – emelte a magasba a poharát Flossie, és amikor ismét felhajtották, újratöltötte őket.

– Ez után nekem már elég lesz – közölte Lucy, és csillogott a ráncok közé ágyazott ragyogó kék szeme. Lucy odavolt a piros nadrágkosztümökért, és Jolene fogadni mert volna, hogy a magas sarkú cipőiben alszik. A hölgyek ismét behajították a whiskyt. Jolene örült, hogy Jasper bácsi hazaviszi őket, ha túl sokat isznak. Bár kislány kora óta járt ide a Magnólia Fogadóba, a négy nő mindig itt találkozott a fogadóban, úgyhogy Jolene-nek fogalma sem volt, Sugar barátnői hol laknak.

Dotty újabb tósztra emelte a poharát.

– Sem az idő, sem a mérföldek, sem valami flancos lakóautó nem képes elszakítani barátságunk fonálát.

Miz Dotty százötven centi volt, ha ágaskodott egy kicsit, de azzal a nagy szőke texasi frizurával elérte Jolene százötvenöt centijét. Alig ért néhai férje, Bruce válláig. És sosem hagyta el azt a mély cajun akcentust, amelyet Dél-Louisianából hozott Texasba hatvan évvel ezelőtt.

– Már negyven éve ez az álmunk Jasperrel, hogy körbeutazzuk az országot. – Sugar felkapott egy papírszalvétát, és letörölt vele egy könnycseppet. – Hiányozni fogtok mindannyian, de nagyon örülök ennek az új életemnek az úton. Ti pedig folytassátok a péntek esti pletykapartikat itt a fogadóban. Ígérjétek meg!

Jolene bepillantott a falon függő tükörbe. Úgy negyven év múlva pontosan úgy fog kinézni, mint a nagynénje. Sugar, aki Sharlene Mae néven született kis híján hetven éve, alacsony volt, kissé gömbölyded, szőke és barna szemű. A viselkedésében pedig a függetlenség és a pimaszság keveredett. Jolene piszok büszke lenne rá, ha ő is ilyenné érne.

Ám hiába a kurázi és a pimaszság, amit Sugar néni DNS-éből örökölt, ez mind nem fizette ki a számlákat. Bármilyen fura is, de absztinens léte Jolene pultosként dolgozott. Valószínűleg valami állást kell majd itt is vállalnia, hogy a fogadó számláit fizetni tudja, ami azt jelentené, hogy péntek esténként dolgoznia kell. De talán áttehetik a kis támogatói csoportjuk találkozóit egy másik estére, ha így lesz.

Jolene emlékezett néhány egészen másféle támogatói csoport péntek esti találkozóira, ahol függőségtől szenvedő szülők gyerekei jöttek össze, és próbálták megérteni, mi történik a családjukban.

Ő nem sok találkozón vett részt. Amikor ugyanis a főnöke felajánlotta, hogy dupla műszakot vihet az éjjel-nappali kamionos pihenőben – nos, a pénz fontosabb volt.

Lucy Sugar vállára tette a kezét. Dotty és Flossie az asztal túloldaláról megfogták a kezét. Fekete szemfesték csorgott le az arcukon, és beleült a ráncaikba az álluk felé menet.

– A fenébe, Sugar, ne foglalkozz ezzel! – mondta Flossie, a könnyeit törölgetve. – Ez az álmod, és mindnyájan boldogok vagyunk, hogy teljesül. Ti ketten csak menjetek, és fedezzétek fel az egész Egyesült Államokat. Ígérd meg, hogy küldesz majd képeket, és felhívsz néha minket.

– Hát persze – felelte Sugar. – Ti pedig tartsátok rajta a szemeteiket Jolene-en meg Reuben-en itt a fogadóban, rendben?

– Naná – válaszolt elcsukló hangon Lucy. – Inkább lássalak Jasperrel elhajtani abban a lakóautóban, mint hogy koporsóban kelljen látnom, mint szegény Ezrát.

– Ezra? – kérdezte Jolene.

Dotty megveregette Jolene kezét.

– A legutóbbi fiúja. Csakis ezért iszik ma este, mert gyászol, és mert Sugar elhagy minket holnap. Ma éjjel kérgesre fogja imádkozni a térdét e miatt a pár kupica miatt, hogy bűnbocsánatot nyerjen.

– Menj a pokolba, Dotty – morogta Lucy.

– Csak ha velem tartasz – vihogott Dotty.

– Na jó, elég a szomorkodásból és a könnyekből – jelentette ki Sugar. – Jolene, jöhet.

– Igenis, asszonyom.

Jolene hátratolta a székét, odament a hűtőhöz, és elővett egy doboz csokoládéfagyaltot. Az asztal közepére tette, aztán mindenkinek a kezébe nyomott egy kanalat.

Sugar kinyitotta a dobozt.

– Ez sok jó és rossz napon átsegített már minket.

– Aha, temetéseken és szellentéseken is – nevetett Dotty. – Flossie, emlékszel, amikor chilit ettél Bruce virrasztásán, és...

Sugar merítette bele a kanalát a fagylaltba elsőnek.

– És nekem melletted kellett ülnöm.

Jolene ezt olyan mulatságosnak találta, hogy most az ő arcán kezdtek patakszani a könnyek. Hiányzott neki ez a csipkelődés az utóbbi pár évben, de nem sokszor volt rá ideje, hogy átkeljen egész Texason ide.

Bár nem látogatta meg Sugar nénit olyan gyakran, mint szeretne volna, amikor az otthonra gondolt, mindig a Magnólia Fogadó jelent meg előtte. Azok a vakációk voltak a legszebb gyerekkori emlékei, amiket itt töltött, és mindig örömmel várta a nyarakat Kelet-Texasban – kivéve azokban az években, amikor ő meg Reuben egyszerre vakációztak ott.

Flossie belekanalazott a fagylaltba.

– Nos, mindnyájatoknak csak szívességet tettem azzal, hogy kiengettem azt a sok gázt. Senki sem lebzelt tovább abban a templomban, miután az utolsó áment kimondták.

– Szerencse, hogy senki sem gyújtott gyufát. Szegény jó Bruce rettegett a tűztől. Mindig mondogattam neki, jobb lesz, ha rendesen viselkedik velem, különben elhamvasztatom, és a hamvait közvetlenül az anyám sírja mellé temetem. Sosem jöttek ki egymással – közölte Dotty, amint az első falat fagylaltot lenyelte.

– Ha már a tűzről beszélünk... ott voltak a hóhullámok is a menopauzánál – jegyezte meg Sugar.

– De feltűrtük az ingujjunkat, és ezzel is megbirkóztunk, nem igaz? – bólintott Flossie.

– És együtt birkóztunk meg vele. Nem éltem volna túl mindezt, ha ti hárman nem támogattok engem. – Lucy egy kis fagyaltot potyryantott a pulóverére. – A francba! – Aztán az ég felé fordította a tekintetét. – Bocsáss meg nekem, Uram, még csak most változom bünsből szentté.

– Ez azt jelenti, hogy a glóriája még nem teljesen kifejlett – közölte Dotty.

– Ha lefejténék azt a rengeteg Dolly Parton-hajat rólad, kiderülne, hogy szarvak rejtőznek alatta – szúrt oda neki Lucy.

– Csillogó aranybevonattal – vágott vissza azonnal Dotty.

– Bocsánat, most ki kell mennem a mosdóba. Ha még egyet nevetek, muszáj lesz tiszta alsóneműt vennem – jegyezte meg Jolene. – Addig ne mondjatok semmi vicceset, amíg nem vagyok itt.

– Ó, édesem, a mi korunkban már azonnal ki kell mondanunk mindent, amint az eszünkbe jut, különben elfelejtjük – kuncogott Sugar.

– Biztos vagy benne, hogy te meg Jasper eltaláltok majd mind a negyvenkilenc államba azzal a lakóautóval? – kérdezte Flossie.

Jolene hallotta, ahogy az ugratás folytatódik, amint a konyhából átment a fürdőszobába a folyosó végén. Szembenézett a tükörképével, és mosolyogni próbált, de nem ment. Könnyek patakzottak az arcán. Mindig is azt mondta, hogy a Magnólia fala varázserejű, mert így érezte, amikor ott volt. Nem számított, mi történik az életében, Sugar néni fogadójában mindig boldog volt.

A fogadó fele most az övé. A tulajdonjogot már átírták, de csak másnap reggel érzi majd valóságosnak, mikor a nagynénje és a nagybátyja elhajt a flancos lakóautóval, amely a hátsó udvarban áll. Jasper bácsi a fogadó másik felét az unokaöccsére, Reubenre hagyta, akit mindig Jolene unokatestvéreként emlegettek, holott egyáltalán nem

vér szerinti rokonok. Ez nem volt a legszerencsésebb helyzet, de Jolene eltökélte, mindent megtesz, hogy működjön a dolog.

Hiányozni fog neki Sugar néni és Jasper bácsi, de Reuben a varázserőt is képes lesz kiszívni a fogadóból, ha ugyanolyan ellenszenves, mint gyerekkorában. Remélhetőleg megváltozott, és van némi megtakarítása is. Kell, hogy legyen – végül is évek óta egy főiskolán tanít. Igaz, hogy egy zsarnok volt gyerekkorukban, de biztosan tett félre egy kis pénzt. Ha hajlandó befektetni a fogadóba, egy kicsit felújíthatnák, és a húsvéti hétvégére újra megnyithatnák. Jolene kiszámolta papíron az egészet, és Reubennek még csak oda sem kellene költöznie, hogy vezesse a fogadót. Jolene boldogan megfelezné vele a profitot, különösen, ha nagyon-nagyon távol tartaná magát.

Tucker Malone lehúzta a papír ragasztószalagot a mennyezeti stukkó széléről, mindent feltakarított, és bezárt, mikor elment. Végzett a munkával – és az évnek is vége. Holnap újév. Megállt a kedvenc italboltjában hazafelé menet, de tele volt a parkoló. Ez hosszas sorban állást jelentett, Tucker pedig fáradt volt, mivel tizennégy órát dolgozott, hogy befejezze a munkát. Elhajtott egy kisebb bolthoz a város másik végén, és itt csak vagy fél tucat autót talált a parkolóban.

– Boldog új évet! – kiáltotta neki egy csapat gyerek.

– Majd csak éjfél után lesz, és fogadni mernék, hogy azt, ami abban a barna papírzacskóban van, hamisított személyivel vettétek – morogta Tucker.

Egy idősebb férfi, viseltes, *Army* feliratos sapkában, tartotta neki az ajtót, amint belépett a boltba. Tucker bólintott neki.

– Köszönöm, uram, és köszönet a szolgálatáért.

– Régen szólított már engem bárki is uramnak – jegyezte meg az öreg, felemelve a papírzacskóját. – Hozzon az új év boldogságot önnek.

– Ahhoz csoda kellene, de viszont kívánom, uram.

A veterán nem tudhatta, hogy a boldogság nagyon régen nem volt része Tucker életének.

– Ámen. – Azzal a férfi eltűnt a sötétben.

Tucker fogott egy karton sört meg egy kis üveg whiskyt. Holnap ünnepnap van. Ami azt jelentette, sehol nem vehet szeszes italt, márpedig semmiképpen sem akart kifogyni belőle. A hölgy a pult mögött beütötte az árat. Tucker nem lepődött meg rajta, hogy nem kérte tőle a személyi igazolványt. A szarkalábakkal a szeme körül nem nézett ki egy nappal sem kevesebbnek a harminchét événél, és vagy húsz évvel idősebbnek érezte magát belül. Tucker bedugta a bankkártyáját a leolvasóba, aztán várt, amíg a csippanás nem jelezte neki, hogy kiveheti. Megakadt a tekintete az arany jegygyűrűjén a bal kezén, amint a kártyát visszatette a tárcájába. Ha Melanie még vele lenne, egészen máshogy ünnepelnék az új esztendő eljövetelét.

– Boldog új évet – mondta a hölgy, aztán Tucker válla felett a következő vásárlóra nézett.

– Viszont kívánom.

A férfi összeszedte, amit vásárolt, és kivitte a furgonjához. Kísérést érzett, hogy ott azonnal kivegyen egy sört, és megigya melegen. De éppen ittas vezetésért hajították ki a dallasi rendőrség állományából. Mindjárt másnap pedig elment Melanie sírjához, és a szavát adta az asszonynak, hogy soha többet nem művel ilyen ostobaságot.

Felhajtott az észak felé futó sztrádára, és csak párszor fogta el a düh a többi autós miatt útban a lakókocsiparkba, amelyet már majdnem két éve az otthonának nevezett. Beügyeskedte a furgonját

a saját meg a szomszédja utánfutója közötti szűk helyre. Színjőzannak kellett lennie ahhoz, hogy úgy szálljon ki, hogy nem üti meg az ajtóval a szomszédja utánfutóját. Talán Melanie ügyelt erre is onnan fentről, a mennyországból.

Letette a sört meg a whiskyt a betonkockára, amely teraszként szolgált, és kinyitotta az ajtót. Sassy, a nagy, bolyhos, fehér macskája kiugrott az utánfutó alól, és Tuckert megelőzve berohant.

– Szia, drágám, megjöttem. – Tucker letette a csomagokat egy szekrénykére, és felemelt egy fotót a televízió tetejéről. – Milyen napod volt? – Megcsókolta Melanie arcát, aztán letette a képet. – Ráhúztam, hogy befejezzem a munkát, és ne legyen lelkiismeret-furdalásom, amiért holnap nem dolgozom.

Sassy felugrott a kisszekrényre, és gyilkos pillantással figyelte, amíg a férfi levette festékes overallját, és félrehajította.

– Na, jól van – nézett a macskára. – Sajnálom, hogy késtem. Azonnal jön az ínycsikakajád.

Elmosott és szárazra törölt egy virágmintás porcelán csészealjat, aztán ráöntötte a macskatápot.

– Biztos vagyok benne, hogy akad egy-két egér az utánfutó alatt, amit elcsipegethettél volna, amíg vártad, hogy hazaérjek.

A macska nyávogva jelezte a tiltakozását.

– Melanie elkényeztetett. Most már csak a saját porcelántálcából vagy hajlandó enni, és nem piszkítanád be a mancsodat holmi egerekkel.

A szekrényke tetejére helyezte a macskatápot, és Sassy enni kezdett.

– Most én jövök.

Elővett egy csomag felvágottat, és készített magának egy szendvicset. Nem bajlódott tányérral, csak odavitte a kanapéhoz, és letette

a dohányzóasztalra. Aztán levette a bakancsát. Fogta a távirányítót, keresett egy régi westernfilmet, és befalta a szendvicsét.

Sassy végzett az evéssel, és felugrott a kanapé karjára.

– Ne nézz így rám. Csak a hétvégeken meg az ünnepnapokon iszom, a magány ellen. Nem vagyok alkoholistá.

A macska a levegőbe dőfte az orrát, leugrott a padlóra a kanapéről, és zászlós farkát a magasba tartva elindult a hálószoba felé.

Négy sörrel később, valamikor éjfél felé Tucker csókot lehelt Melanie képére.

– Boldog új évet, drágám. Nagyon hiányzol.

Majd kimerült álomba zuhant, és még akkor sem ébredt fel, amikor a lakókocsipark többi lakója petárdázni kezdett.

Második fejezet

HA A TEKINTETTEL ÖLNI LEHETNE, semmi más nem maradt volna Reubenből, mint egy zsiros paca meg egy halom csont az étterem padlóján. Jolene azt remélte, hogy a korral tisztességes ember lett belőle, ám ez a reménye hamarosan szertefoszlott, miután belépett az étterembe. A férfi még mindig azzal a ragadozómosollyal nézett rá, mint gyerekkorukban, mielőtt gyötörni kezdte.

Egy vadszamárgyerek csak még nagyobb vadszamár lehet, ha felnőtt. De hogy lehet, hogy nem képes értékelni Jolene elképzelését, és miért hagyta, hogy elmesélje neki az egészet, mielőtt nemet mondott volna? Hát semminek nincs érzelmi értéke a számára?

Sugar néni többször is elmondta Jolene-nek, hogy minden gonosz emberben van valami jó, és egy kis gonoszság minden jó emberben. Jolene dühösen nézett Reubenre, ahogy az ott ült öntelt képpel, és próbált egy parányi jót találni benne. Ám csupán azt tudta felhozni mellette, hogy elvezette a főiskolát, és kitartott az állásában.

– Miért nem vagy hajlandó befektetni ebbe? Hogy vagy képes csak úgy eldobni, amit Jasper bácsi rád bízott? – kérdezte a nő.

Reuben megigazította teknőckeretes szemüvegét, és kihúzta ösztövér vállát.

– Ugyanolyan leszel te is, mint az a közönséges mamád. Amikor jönnek a nehézségek, a drogokhoz és az alkoholhoz menekülsz. Én pedig nem vagyok hajlandó társulni veled.

– De én...

A férfi felemelt kezével elhallgattatta.

– Én soha nem kedveltelek, Jolene.

– Ennek meg mi köze bármihez is? *Té* gyötörtél engem. Ez nem jelenti azt, hogy ne lehetnénk üzleti partnerek – válaszolt Jolene.

– Soha nem szándékoztam megtartani a fogadó felét. Tudtam az első pillanatban, amikor Jasper bácsi felhívott. Neki mindig is te voltál a kedvence velem szemben, pedig én vagyok a vérrokona. Csak azért voltam hajlandó végighallgatni az ostoba tervedet, hogy visszafizessek, amiért állandóan bajt hoztál rám, amikor gyerekek voltunk. Sugar néni kényeztetett téged, Jasper bácsi pedig melléd állt, ahányszor csak összevesztünk.

– Te hoztál bajt magadra azzal, hogy állandóan piszkáltál, és Jasper bácsinál nincs igazságosabb ember, úgyhogy ne hibáztasd.

Reuben a legkülönfélébb módokon gyötörte, kezdve azzal, hogy meghúzta a haját, addig, hogy összetörte Sugar néni tányérjait, és Jolene-re kente. Sőt, rondább dolgokat is csinált. Jolene emlékezett egy incidensre, amikor tizenkét és tizenhárom évesek voltak. Reuben beszorította őt a mosókonyhába, fél kezével elkapta a torkát, és a szoknyája alá nyúlt. Aztán megfenyegette, hogy ha elárulja, elkapja lent az öbölnél, és vízbe fojtja. De Jolene mégis szólt Sugar néni-nek, és ez volt az utolsó alkalom, hogy egy időben vakációztak a fogadóban.

– Te a magad módján emlékszel rá, és én is a magamén. Legalább nem leszünk társak ebben az örült vállalkozásban, úgyhogy soha többé nem kell látnunk egymást – jelentette ki Reuben undok mosollyal.

Ekkor tört felszínre a Jolene-ben élő gonoszság – legszívesebben megfojtotta volna a férfit ott helyben, vagy behajította volna az öbölbe a fogadó mögött. Hogyan osztozhatott ez a hitvány, patkányarcú kis fattyú a kedves, melegsívű Jasper bácsi DNS-én?

Reuben előrehajolva sziszegte:

– Add el te is a részedet, vagy boldogulj, ahogy tudsz. Én nem fogok eladósodni azért, hogy feljavítsam azt a régi trágyadombot. Gyűlöltem, mikor az őseim arra kényszerítettek, hogy oda menjek nyáron. Utálok horgászni, utálok a szűnyogokat, de legfőképp utáltam halálra unni magam ott az isten háta mögött. Nekem a nagyváros kell, és a civilizáció zajai, nem a bagolyhuhogás meg a békák brekegése. Megkerestem egy ingatlanost, amint aláírtam a papírokat, és sajnálom azt a bolondot, akinek veled kell majd dolgoznia. – Felszegte az állát, úgy nézett le a nőre. – De ne aggódj! Van hol laknod, amíg nem jön egy bolond, akinek elég pénze van, hogy kivásároljon engem.

– Ezt még meg fogod bánni – jelentette ki Jolene.

A férfi kicsúszott a bokszból, és még egyet odabökött neki, mielőtt peckesen kimasírozott volna az étteremből.

– Nem fogom. Isten veled, Jolene. Mikor eladom a részemet, elviszem az egész tanszéket egy hajóútra a tavaszi szünet alatt. Boldog vagyok, hogy soha többé nem kell látnom a Magnólia Fogadót, és nem kell beszélnem veled.

Jolene újabb gyilkos pillantást küldött felé. Ha ez áthatolt volna azon a rút fekete nagykabáton, a férfi kinyúlt volna a padlón ott,

ahol állt, a pénztárgép előtt. Jolene remélte, hogy Reuben olyan tengeribeteg lesz, hogy egy falatot sem tud enni majd az egész hajóút alatt, vagy, ami még jobb, a tengerbe esik, és egyik drága barátja sem fogja hiányolni. Jó, hogy nem vér szerinti rokonok, és arra gondolt, vajon Jasper bácsi mit érez majd, amikor megtudja, Reuben eldobta magától a Magnólia Fogadó neki járó részét.

Amikor a nő végül távozott, azt kívánta, bárcsak úgy be lehetne csapni az étterem ajtaját, ahogy a szúnyoghálót a Magnólia hátsó bejáratán. Ám az étterem ajtaja hang nélkül zárult. Jolene keresztülsörtetett a parkolón a furgonjához, de a sportcipője sem csapott zajt. Úgyhogy bevágta a furgon ajtaját, és erősen rácsapott a kormánykerékre.

Korgott a gyomra. Mindig megéhezett, amikor dühös volt, de ő meg Reuben csak egy kávéra találkoztak. Hála az égnek, hogy nem rendeltek ételt, mivel a férfi fizetés nélkül távozott, és neki kellett kiegyenlítenie a számlát. Volt egy tál maradék bab meg egy darab kukoricakenyér a fogadóban, azzal kell beérnie ebédre.

– Boldog új évet nekem – morogta. – Van egy panzióm, amely alig volt nullszaldós tavaly, mert teljesen fel kell újítani. Nem vehetek fel kölcsönt, mivel nincs fedezetem, Reuben pedig egy idióta.

Beindította a furgont. A motor úgy dorombolt, mint egy kismacska. Jolene rendesen karbantartotta, ha kívülről pocsekul nézett is ki. Megbízhatóan eljuttatta őt A-ból B-be, és pillanatnyilag csak ez számított. Talán pár év múlva a Magnólia nyereséges lesz, és azon a pénzen vehet egy új furgont.

Tekintve, hogy több mint egytucatnyi panzió van Jeffersonban, neki a Magnóliát régimódi és csendes helyként kell majd hirdetnie, mivel öt mérföldnyi távolságra van a várostól. Rengeteg jól hangzó fordulat jutott eszébe a hirdetésekhez, de a reklám is pénzbe kerülne,

és pillanatnyilag Jolene-nek annyira nem volt pénze, hogy kétszer meg kellett gondolnia a legkisebb kiadást is.

Amikor Sugar néni felhívta a hírrel, hogy az övé lesz a fogadó fele, Jolene olyan izgatott lett, hogy majd kibújt a bőréből. Beadta a felmondását a Twisted Rope kocsmában, ahol huszonegy éves kora óta dolgozott. Pillanatnyilag nem egészen száz dollár volt a bankszámláján, és volt két hétre elegendő élelme, amit Sugar néni hagyott a fogadóban.

Csak remélni tudta, és imádkozni érte, hogy valaki meglássa a potenciált ebben a régi helyben, ám amíg ez megtörténik, keresnie kell valami állást, hogy ne haljon éhen.

Két dologhoz értett: a felszolgáláshoz és az italméréshez. És a texasi Harrison megyében csak egy kocsmát ismert, a Topsy Gatort, amely Dotty tulajdona volt.

– Csak remélhetem, hogy felvesz, habár kap majd érte hideget és meleget is Sugar nénitől. Ha nem, elkezdek felszolgálómunkát keresni.

Északi irányba hajtott ki Marshallból. Elhaladt az út mellett, amely a fogadóba vezet, és továbbment Jeffersonba. Csak egyszer látta a Topsy Gatort, még tizenhat éves korában, úgyhogy most kisé nehezen találta meg. Abban az évben megengedte a családja, hogy egy egész hónapot töltsön Sugar néninél. Az utolsó vasárnapon Jasper bácsi vízre tette az öbölben a csónakot, és horgászni mentek.

– Az mi? – mutatott Jolene egy sárgával szegélyezett kék épületre. A bejárat felett egy hatalmas cégtáblán egy alligátor ült egy nyugágyban, a kezében sörrel.

– Az a Topsy Gator. Egy lebujsz. Meg ne halljam, hogy valaha is beleszed oda a lábad. Nem való rendes lányoknak, még ha Dotty is a tulajdonos – válaszolt Sugar néni.

– Dottynek van egy kocsmája? – Jolene kis híján kiesett a csónakból.

– Igen, de ezt nem vetjük a szemére – felelte Sugar.

Jolene csak azt tervezte, hogy megpróbálja az út felől is megtalálni a kocsmát, és nem számított rá, hogy még Dottyval is beszélhet aznap – végül is újév napja volt. Majd visszajön másnap délelőtt. De egy darabig elüldögélt a kocsiiban a parkolóban, a cégtáblát csodálva. Ugyanaz az aligátor volt elöl is, mint hátul, de itt a THE TIPSYP GATOR felirat volt fölötte, lila betűkkel. Esetleg ő is csináltathatna egy nagy táblát a sztráda szélére, ami jelezné az embereknek, ott kell lekanyarodniuk a Magnólia Fogadóhoz.

Rükvercbe tette a furgont, és már éppen ment volna, amikor Dotty kitérte a hátsó ajtót, és egy vödör koszos vizet loccsantott ki. Jolene leállította a motort, és odasietett az épülethez, de elkésett. Dotty már be ment, és bezárta az ajtót. Jolene bezörgetett, amilyen hangosan csak tudott, és a hidegben reszketve várakozott. Végül Dotty kirikkantott.

– Ki az?

– Csak egy pultos, aki munkát keres – ordította vissza Jolene.

– Megismertem a hangodat – tárta ki az ajtót Dotty. – Gyere be a hidegről, drágám.

– Munkára van szükségem – bukott ki Jolene-ből.

– Miért? Ott van neked a fogadó, csak fel kell újítanod. Különben is, Sugar agyonlőne ott helyben, ha munkát adnék neked a Gatorben.

Dotty a pult felé kormányozta a vendéget.

– Kérsz egy sört?

– Egy kis szódavizet kérek, citrommal – válaszolt Jolene. – És a következő a helyzet.

Azzal beszámolt a találkozásjáról Reubennel.

– Sugar néni azt szokta mondani, hogy senki nem teljesen gonosz vagy teljesen jó. Hát, én felfedeztem magamban a rosszat, amikor olyan öntelt volt. Legszívesebben megfojtottam volna.

– Nos – válaszolt Dotty – ezt a kis seggfejet csomószer meg lehetett volna fojtani gyerekkorában. Sugart direkt bosszantotta, amikor itt volt nyaranta, de Jasperrel mindig aranyos volt, úgyhogy Sugar elviselte.

Megkerülte a pultot, és megcsinálta a két italt: azt, amit Jolene kért, és magának egy epres daiquirit.

– Már öt óra van, valahol, nem igaz, *chère*? Tetess jelzalogot a Magnóliára, és vásárolj ki Reubent.

– Nincs hitelem. Legalább annyira félek a hitelkártyáktól, mint az ivástól, azok után, ami papa halálát követően történt. Tudod, hogy a mamának el kellett adnia mindent, hogy kimásszon az adósságból. Pillanatnyilag száz dollár van a bankszámlámon. Nem hinném, hogy van olyan bank Texasban, amelyik még csak fontolóra is venné, hogy pénzt adjon nekem – mondta a könnyeivel küzdve. – Egyszerűen kell a munka. Kérlek, Dotty!

– Miért nem kérded meg Lucyt vagy Flossie-t? Mindketten boldogan felvennének a régiségboltjaikba – jelentette ki Dotty.

– Semmit sem tudok a régiségekről. Pultos voltam, mióta betöltöttem a huszonegyet. Ugyan már, Dotty, legalább részmunkaidőben!

– És ha kölcsönadnék neked annyi pénzt, amiből megélsz, amíg meg nem veszi valaki a fogadó másik felét? – kérdezte Dotty. – Komolyan gondolom, *chère*. Sugar soha többé nem áll szóba velem, ha felveszlek.

– De miért *ne* vennél fel? Ez is egy becsületes munka. Sugar néni eddig sosem zaklatott a munkám miatt. A kölcsön az én szememben ugyanolyan, mint a hitel.

Jolene mindig is szerette, amikor Doty *chère*-nek nevezte azzal a mély déli akcentussal. Ez franciául azt jelenti, *drága*, vagy *drágám*, és nagyon kedvesen hangzik.

– De eddig nem az én kocsmámban dolgoztál. – Aztán vett egy mély lélegzetet, és kijelentette: – De bánja az ördög! Sugar meg én sokszor vitatkoztunk már, és mindig túltettük rajta magunkat. Különben is azt mondta, hogy viseljük gondodat. Most akartam az újságba beletetetni, hogy részmunkaidős pultost keresek. Péntek és szombat estére. Nyitástól zárásig. Ez tizennyolc óra egy héten, óránként tíz dollárért, és minden borralalót megtarhatsz. És, *chère*, nagyon örülök neki, hogy nem iszol. A legutóbbi kisegítő minden este teljesen kiütötte magát a zárásra.

Jolene gyors fejszámolást végzett. A borralalótól függően, persze, ez elég volna a rezsire, és futná élelmiszerre. Remélhetőleg valaki meglátja a lehetőséget a fogadóban, és megveszi hamarosan.

Dotyhoz hajolt, és megölelte.

– Köszönöm! Itt leszek pénteken fél órával nyitás előtt, hogy segítsek neked előkészíteni a dolgokat, és zárás után megcsinálom a takarítást is.

– Mondd csak el megint, *chère*, hol dolgoztál, és mennyi ideig? Mióta Bruce meghalt, és minden rám marad, azt sem tudom, hol áll a fejem – mondta Doty.

– Tíz évig dolgoztam egy Twisted Rope nevű helyen, Nyugat-Texasban. Tudok vigyázni magamra, és tudok bánni a vendégekkel. Felhívhatod az előző munkaadómat, ha referenciára van szükséged – felelte Jolene. – Szóval te meg Bruce együtt vittétek ezt a helyet?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Aha. Ő örökölte az apjától. Sugar, Lucy meg Flossie majdnem szívgörcsöt kapott, amikor úgy döntöttünk, hogy magunk fogjuk vezetni. – Közelebb hajolt, és lehalkította a hangját. – Szerintem akkor némileg el is vesztettem a tiszteletüket, de, hé, többet kerestünk ezzel a kis kalyibával, mint amikor hullára dolgoztuk magunkat az irodában.

– Az embereknek kell egy hely, ahol ihatnak meg bulizhatnak – jegyezte meg Jolene.

– Ünnepeljük meg egy újévi ebédrel, hogy munkatársak leszünk! Fő egy fazék fekete szemű bab a lakásomban, és utálok egyedül enni. Gyere velem! – mondta Dotty.

Az biztos, hogy ez a munka egészen máshogy kezdődik, – gondolta a nő, ahogy követte Dottyt az ivón keresztül. A főnöke a Twisted Rope-ban egy zsémbes öregember volt, akinek volt három kocsmája. Ő sosem hívta meg Jolene-t ebédre, sosem adott neki karácsonyi prémiumot, sőt, még azt sem mondta neki soha, hogy elégedett a munkájával. Egyszerűen kifizette szombat esténként, a kezébe nyomta a borítékot a fizetési csekkel. Ám őt Dottyhoz hasonlítani olyan volt, mintha az almát hasonlítanánk a kecskéhez. Dotty Sugar néni barátnője volt kislány koruk óta. Jolene előző főnöke pedig idegen volt, tíz év elteltével is.

Keresztülvágtak egy raktáron, és beléptek egy újabb helyiségbe, amelyet megtöltött az étel illata. Jolene megpróbálta egyetlen pillanattal felmérni az egész lakást, de lehetetlen volt. Napfény áradt be a tetőablakból a kis nappali szobába, amely mintha a *Southern Living* lapjairól lépett volna elő. A bab és szalonna illata a nappaliból nyíló főzőfülke felől jött. Egy nyitott ajtón át egy hálószobába lehetett belátni, ahol élénk színű, virágmintás takaró borította a jókora dupla ágyat.